

_____ Kovács András Ferenc

PROPRIA MANU

(KÉSEI ANTIK FUTAMOK, D-NEK)

„*Eheu fugaces...*”
(*Horatius*)

„*Húnyt szemmel bérceken futunk*”
(*Babits*)

I

Láttunk világot ringani kék tetőn,
romvárosok közt izzani tengerárt –
ragyoghatott ránk elvakítón
kőfal, erőd, sivatag, magasság.

Bejártuk együtt bérces Arábiát,
hol szívkorall nő sziklai sírokon –
Petrába mentünk, s Betlehemből
mély, jeruzsálemi éjszakákba.

És fönt, Mecádán, Júdea szirtfokán
vad pusztaság, vágy s ég tüze ránk szakadt.
Tőled sem óv erőd, se kőfal,
nagy szerelem – sivatag magasság!

II

Kortalan bolygó, fiatal kerengő,
vénül is földünk – forog úr levében.
Majd közömbös lesz, megöregszik – egyszer
éljük a napját.

Arcodat nézem: csupa arc vagy, élet!
Minden évszakkal csupaszabb világ lesz,
minden órával közelebb az éjjel
vágya – a lélek.

Fogd a könyv testét! Kitapintható fény
tölti meg verssel szavak ébredését...
Szájak égboltján szerelem – harangnyelv
ércei zengnek.

III

Futnak, futnak a perceink
álmos bársonyon át – mintha poétakéz
írná semmibe, víztükör
sodrására világ éteri verstanát.

Múlnak, Doria, létidők –
szétmállnak, szakadón, mint ideges fonál
Párhuzamos ujjai közt... Korok
földült arcai, kín maszkjai foszlanak.

Futnak, múlnak a szép szavak –
száj ívén mosolyok tánca se szökkenő.
Szempár sem ragyogóbb, ha vágy
ráncos vásznain át látja az éj haját.

„LYRA MUNDI“

*„Nem vált meg téged, amit mások írtak,
akikhez rettegésedben fohászkodsz,
ők nem te vagy, mély labirintusához
láncolva saját bolyongásaidnak.”
(Jorge Luis Borges – Somlyó György)*

Ha számkivetve Boldog szigetekre
vágysz el setéten egy könyvtári Éden
útvesztőjéből, nem föltárt vidéken
hajózhatsz át, s ha dolgod sikeredne –
ha szó sodor, hord, semmiben ha van tét,
még visszatérhetsz... Versek sorsa torz hecc –
így vélte Villon, Rimbaud, Lorca, Borges,
s Vergilius, ki másolgatta Dantét,
de Pound szerint: „*paradiso terrestre*”
több kor, melyben mocsok rossz tiszta jót űz –
s a vers, a fény: pokolfüst, Tisztítóűz.
Ha írsz, feszítsd magad izzó keresztre –
lelked mennyekre, csillagokra tárjad,
s világok sírnak, mint otromba tárgyak.